

Då lagstiftarne genom ofvannämnda nådiga Förordning rättvisligen förunnat den mindre bemedlade medborgaren att få ega och besitta en jordlägenhet, sådan han genom besparing af sin arbetsförtjenst kunnat förvärfva, anser jag, att lagstiftaren äfven borde åt samma medborgare bereda utväg att på billigaste sätt få den ifrågavarande afgälden bestämd, och vågar med anledning häraf föreslå Riksdagen besluta:

att 3 mom. 9 § i Kongl. Förordningen den 6 Augusti 1864 angående jordafsöndring måtte förändras till ungefärligen följande lydelse:

Inom hvarje kommun väljes, i kommunalstämma, en dertill lämplig person, hvilken har att tillsammans med tvänne nämndemän, med ledning af tillgängliga skifteshandlingar, afgifva den upplysning och det förslag, som Konungens Befallningshafvande i och för ärendets afgörande kan finna nödigt att infordra.

För den händelse att detta mitt förslag icke skulle vinna Lag-Utskottets bifall, dit jag anhåller att motionen remitteras, torde Utskottet utfinna något lämpligare i den rigtning, att kostnaden för afgäldens bestämmande å jordafsöndringar blifver så billig som möjligt.

Slutligen anser jag mig böra lemna npplysning derom, att jag vid förliden Riksdag väckte en motion i enahanda syfte, men hvilken kom så sent till behandling i Lag-Utskottet, att den ej kunde komma under Riksdagens pröfning.

Stockholm den 25 Januari 1868.

Nils Andersson
från Wermlands län.

N:o 194.

Af Herr C. F. Carlson: Angående tillägg till 15 Kap. 1 § Ärfdabalken.

Bland ofta återkommande frågor, som tagit Representationens tid och pröfning i anspråk, äro de, hvilka angå så kallade danaarf. För några riksdagar sedan väckte jag inom Borgare-Ståndet motion om att dylika arfsmedel skulle få

tillfalla de fattige i den församling, der den affidne personen, efter hvilken sådant arf fallit, vid dödstillfället haft sitt rätta hemvist.

Rikets dåvarande Ständer lemnade dock ej sitt bifall till detta förslag, och medgifvas måste, att omständigheter kunna förekomma, då det vore af väsendtlig skada för Staten att hafva afhändt sig *all* sin nuvarande rätt till dylika medel, såsom t. ex. då ett fallet danaarf kunde uppgå till något särdeles betydligt belopp, öfverstigande kommunens rimliga anspråk och behof, då det ovedersägligen är af vigt, att Staten har sig sin pröfningsrätt förvarad.

Men vid tillfällena deremot, då arfsmedel af ifrågavarande beskaffenhet icke belöpa sig till någon större summa, synes det likväl hafva stora skäl för sig, att samma medel få tillfalla den kommun der den affidne haft sitt hemvist; ty föreställom oss att denna person, utan slägt och anförvandter, lefver i fattigdom och utan förmåga att sig sjelf vårda och försörja: Hvem är då hans arfvinge? Jo, ingen annan än kommunen är det, som vid *sådant* förhållande förklaras vara hans närmaste skyldsman, pligtig att gifva honom vård och underhåll så länge han lefver, i sjukdomsfall bereda honom läkarevård, samt vid dödstillfället bekosta hans begrafning.

Skulle han deremot icke hafva behöft att ligga kommunen till någon tunga, utan i stället lemna efter sig några hundra riksdaler — och i allmänhet äro dylika arf ganska ringa — hvem är då arftagaren? jo, Staten!

Det är i ändamål att afskaffa denna oegentlighet och denna orättvisa, som jag tillåter mig att vördsamt föreslå, det Riksdagen måtte för sin del besluta ett tillägg till 15 Kap. 1 § Ärfda-balken, så lydande:

Understiger sådant arf ett belopp af Ett Tusen Riksdaler Riksmünt, falle detsamma den församling till, dit den person vid dödsfallet hörde, efter hvilken samma arf fallit.

Stockholm den 25 Januari 1868.

C. Fr. Carlson.